

GOUDEN KOOI

Camilla Läckberg

Gouden kooi

the house of books

Oorspronkelijke titel: *En bur av guld*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, een imprint van Bonnierförlagen.

© Camilla Läckberg, 2019

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Scandinavian Design Group

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

© Omslagbeeld: Erik Undéhn

Foto auteur: © Magnus Ragnvid

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5442 3

ISBN 978 90 443 5443 0 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Christina

Deel 1

‘Zou het niet kunnen dat ze alleen maar gewond is?’ vroeg Faye.

Ze staaarde naar het tafelblad, kon hun niet recht in de ogen kijken.

Een korte aarzelng. Toen een spijtige stem.

‘Er was verschrikkelijk veel bloed. En het is een klein lichaam. Maar ik kan niets met zekerheid zeggen. Een forensisch patholoog moet er eerst naar kijken.’

Faye knikte. Ze kreeg een doorzichtige plastic beker met water aangereikt en bracht die naar haar mond. Ze beefde echter zo erg dat er druppels over haar kin rolden en op haar blouse vielen. De blonde politieagente met de vriendelijke blauwe ogen boog zich naar voren en reikte haar een papieren servetje aan.

Faye veegde haar kin met langzame bewegingen af. Het water zou lelijke vlekken op de zijden blouse geven. Niet dat dat nu nog iets uitmaakte.

‘Is er geen twijfel mogelijk? Geen enkele twijfel?’

De politieagente keek met een schuin oog naar haar collega en schudde vervolgens haar hoofd. Ze koos haar woorden zorgvuldig.

‘Zoals ik al zei, een forensisch patholoog moet de vondsten op de plaats delict beoordelen. Maar op dit moment wijst alles erop dat uw ex-man Jack uw dochter heeft gedood.’

Faye sloot haar ogen en smoorde een snik.

Eindelijk was Julienne in slaap gevallen. Haar haar lag uitgespreid over het roze kussen. Ze ademde rustig. Faye streelde haar wang, voorzichtig, om haar niet wakker te maken.

Jack zou vanavond terugkomen van een zakenreis naar Londen. Of was het Hamburg? Faye wist het niet meer. Hij zou bij thuiskomst moe en gestrest zijn, maar zij zou ervoor zorgen dat hij zich lekker kon ontspannen.

Ze deed de deur van de slaapkamer zachtjes dicht zodat Julienne niet wakker werd, sloop naar de hal en controleerde of de voordeur op slot zat. In de keuken streek ze met haar hand over het lange aanrecht. Drie meter wit marmer. Carrara, natuurlijk. Helaas ontzettend onpraktisch omdat het poreuze materiaal alles als een spons opzoog en er nu al lelijke vlekken op zaten. Een praktischere keuze was voor Jack echter geen optie geweest. Voor de keuken in hun appartement aan de Narvavägen hadden ze bijna een miljoen kronen neergeteld en er was echt nergens op bezuinigd.

Faye strekte haar hand uit naar een fles amarone en zette een wijnglas op het aanrecht. Glas tegen marmer, het geluid van bruisende wijn – kort samengevat was dat haar bestaan als Jack 's avonds niet thuis was. Ze schonk zorgvuldig in zodat er niet nog meer rode wijnvlekken op het witte marmer zouden komen en sloot haar ogen toen ze het glas naar haar mond bracht.

Ze dimde het licht en liep naar de hal, waar het zwart-witportret van Julienne, Jack en haarzelf hing. Genomen door Kate Gabor, de officieuze hofphotograaf van de kroonprinses die elk jaar weer

betoverende foto's maakte van de kinderen van het koninklijke gezin terwijl die in kraakheldere, witte kleren in de herfstbladeren speelden. Jack en zij hadden voor zomerfoto's gekozen. Ze stonden ongedwongen en relaxed aan de rand van het strand. Julienne tussen hen in, met haar blonde haar wapperend in de wind. Witte kleren, uiteraard. Zijzelf in een eenvoudige katoenen jurk van Armani, Jack in een overhemd en een broek met opgerolde pijpen van Hugo Boss, Julienne in een kanten jurkje uit de kindercollectie van Stella McCartney. Vlak voordat de foto's waren genomen, hadden ze ruzie gehad. Ze herinnerde zich niet waarover, wist alleen nog dat het haar schuld was. Maar van de onenigheid was op het portret helemaal niets te zien.

Faye liep de trap op. Aarzelde bij de deur van Jacks werkkamer, maar duwde hem toen open. De kamer bevond zich in een toren en je kon er alle kanten op kijken. Een unieke indeling van een uniek object, had de makelaar gezegd toen hij hun vijf jaar geleden het appartement had laten zien. Ze was in verwachting geweest van Julienne en de toekomst had zonnig geleken.

Ze was dol op de torenkamer. De lucht en het vele licht van de ramen gaven haar het gevoel te vliegen. En nu het buiten helemaal donker was omsloten de gewelfde wanden haar als een warme cocoon.

Ze had de kamer zelf ingericht, net als de rest van de woning. Het behang uitgekozen, de boekenkasten, het bureau, de foto's en de kunstwerken aan de muur. Jack had het resultaat van haar inspanningen prachtig gevonden. Hij plaatste sowieso geen vraagtekens bij haar smaak en was bovendien altijd mateloos trots als hun bezoek om het telefoonnummer van hun stylist vroeg.

Op die momenten liet hij haar stralen.

Terwijl ze in de andere kamers had gekozen voor een moderne stijl, licht en luchtig, was Jacks domein manlijker. Zwaarder. Ze had zich voor deze kamer harder ingespannen dan voor Juliennes kinderkamer en de rest van de woning samen. Jack zou hier vaak zijn en

belangrijke besluiten nemen die bepalend waren voor de toekomst van hun gezin. Het minste wat ze kon doen was hem hierboven, vlak onder de wolken, een toevluchtsoord geven.

Tevreden streek Faye met haar hand over Jacks rustieke bureau dat ze bij veilinghuis Bukowskis had weten te bemachtigen. Het was ooit van Ingmar Bergman geweest. Jack was geen groot Bergman-kenner, hij keek liever naar actiefilms met Jackie Chan of komedies met Ben Stiller, maar hield net als zij van meubels waar een verhaal aan vastzat.

Als ze het appartement aan hun bezoek lieten zien, sloeg hij steevast twee keer met zijn handpalm op het bureaublad en vertelde, zogenaamd terloops, dat dit prachtige meubelstuk ooit in het huis van de wereldberoemde regisseur had gestaan. Op die momenten glimlachte Faye, want dan keken ze elkaar altijd even aan. Dat was ook een van de duizenden dingen in hun leven die ze samen hadden gedeeld en deelden. Die vertrouwde blikken, die kleine onbelangrijke en belangrijke momenten waaruit een relatie was opgebouwd.

Ze liet zich op de stoel achter de computer zakken, draaide een halve slag rond en keek naar buiten. Overal sneeuwvlokken, die in de diepte op straat in een brij veranderden. Toen ze zich naar voren boog om naar beneden te kunnen kijken, zag ze een auto in de donkere februariavond voortploeteren. Bij de Banérgatan sloeg de chauffeur af en hij verdween in de richting van het centrum. Heel even vergat ze waarom ze hiernaartoe was gegaan, waarom ze in Jacks werkkamer zat. Het was zo makkelijk om in de duisternis te verdwijnen en je te laten hypnotiseren door de dwarrelende sneeuwvlokken die het zwart doorboorden.

Faye knipperde met haar ogen en ging rechtop zitten. Draaide zich om naar het grote Apple-scherm en raakte de muis aan, waardoor het beeldscherm tot leven kwam. Ze vroeg zich af waar Jack de muismat had gelaten die ze hem met Kerstmis had gegeven en waar een foto van Julianne en haarzelf op stond. In plaats daarvan

lag er een lelijk blauw ding van Nordea. Het kerstcadeau voor hun privatebankingklanten.

Ze wist het wachtwoord. *Julienne2010*. Hij had Nordea in elk geval niet ingesteld als schermbeveiliging, maar gebruikte nog altijd de foto die hij van Julienne en haar had gemaakt in Marbella. Ze lagen in de branding en Faye tilde haar dochter hoog de lucht in. Ze lachten alle twee, al was Faye's lach eerder voelbaar dan zichtbaar zoals ze daar op haar rug lag, met haar dat alle kanten op dreef. Juliennes helderblauwe ogen keken recht in de camera, recht door de lens. Naar Jacks net zo blauwe ogen.

Faye boog zich dichterbij het scherm toe, liet haar blik langs haar zongebruinde lichaam glijden, dat glom van water en zout. Ze was nog maar een paar maanden daarvoor bevallen. Toch was ze in een betere vorm geweest dan nu. Ze had een platte buik gehad. Dunne armen. Smalle, stevige dijen. Nu, ruim drie jaar later, was ze minstens tien kilo zwaarder dan toen in Spanje. Misschien wel vijftien. Ze durfde al heel lang niet meer op de weegschaal te gaan staan.

Ze rukte haar blik los van haar lichaam op het scherm en opende de browser, ging naar de geschiedenis en typte 'porno'. De ene link na de andere verscheen, gesorteerd op datum. Ze kon Jacks seksuele fantasieën van de afgelopen maanden heel makkelijk volgen. Als een naslagwerk van zijn geilheid. Een *Seksfantasieën voor dummy's*.

Op 26 oktober had hij twee filmpjes bekeken. *Russian teen gets slammed by big cock* en *Skinny teen brutally hammered*. Je kon zeggen wat je wilde over de porno-industrie, maar de titels waren in elk geval concreet. Geen eufemismen. Geen poging om te ontzien, te verfraaien, te liegen over wat er geleverd werd en wat degene achter de computer voorgeschoteld wilde krijgen. Een directe dialoog, open en eerlijke communicatie.

Jack keek al naar porno zolang ze hem kende en als ze alleen was, deed ze het zelf ook weleens. Ze verachtte vriendinnen die beweerden dat het zelfs niet in hun man opkwam om zoiets te doen. Je kop in het zand steken, vond ze het.

Vroeger had Jacks gewoonte geen invloed gehad op hun seksleven. Het was nooit het een of het ander geweest. Nu kwam hij echter niet meer naar haar, hoewel hij nog altijd bevrediging zocht bij *Skinny teen brutally hammered*.

Met elk filmpje dat ze zag werd de knoop in haar maag strakker. De meisjes waren jong, mager en onderdanig. Jack had zijn vrouwen altijd graag dun en jong gehad, dus hij was niet veranderd, maar zij wel. En was dit niet wat de meeste mannen wilden? De upper class van Östermalm bood geen ruimte voor ouder en zwaarder worden. In elk geval niet voor vrouwen.

De afgelopen maand had Jack zo'n acht keer naar hetzelfde filmpje gekeken: *Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher*. Faye klikte op play. Een tiener met Pippi Langkous-vlechten in een korte printrok, een witte blouse, een stropdas en kniekousen komt op school niet goed mee. Vooral biologie is een probleem. Haar bezorgde, verantwoordelijke ouders zorgen ervoor dat ze bijles krijgt en laten hun dochter alleen thuis. Er wordt aangebeeld. Een man van in de veertig, gekleed in een colbert met elleboogstukken, staat met een aktetas in zijn hand voor de deur. Ze lopen een lichte keuken binnen. Het meisje haalt haar lesboeken en slaat ze open. Ze nemen de spieren van het lichaam door.

'Als ik een spier noem, moet jij op je lichaam aanwijzen waar die zit, kun je dat?' vraagt de leraar met donkere stem.

Het meisje zet grote ogen op, knikt en tuit haar lippen. De eerste twee spieren weet ze te vinden. Dan noemt hij de *gluteus maximus*, de grote bilspier. Ze trekt haar rok een eindje omhoog waardoor de rand van haar slipje zichtbaar wordt en wijst naar de buitenkant van haar lies. De leraar schudt glimlachend zijn hoofd.

'Ga maar even staan, dan laat ik het je zien,' zegt hij.

Ze schuift haar stoel naar achteren en komt overeind. Zijn grote hand glijdt langzaam langs haar knieholte naar boven, tot onder haar rok. Dan trekt hij die nog verder omhoog en schuift haar slipje opzij. Brengt een vinger naar binnen. Het meisje kreunt. Een super-

kreun, sexy en perfect. Maar wel met een vleugje verbaasde onschuld en een licht schuldgevoel. Zodat de kijker beseft dat ze weet dat ze dit niet zou moeten doen. Dat dit verboden is. Maar dat ze het niet kan laten. Dat de verleiding te groot is om die te kunnen weerstaan.

Hij laat zijn vinger een paar keer naar binnen en naar buiten gaan. Buigt haar vervolgens over de tafel en neukt haar. Ze schreeuwt, kreunt, maakt krassen in het tafelblad. Vraagt om meer. Ten slotte verzoekt hij haar om haar bril – die halverwege van haar neus is gevallen – weer op te zetten. Dan spuit hij haar in het gezicht, en met een van genot verwrongen gezicht neemt het meisje met halfopen mond zijn sperma in ontvangst.

Nergens is zo duidelijk te zien hoe belangrijk mannen hun eigen sperma vinden als in pornofilms. Het wordt uitgedeeld aan smachtende en toegewijde vrouwen met halfopen monden, alsof het een geschenk zou zijn.

Faye zette de computer met een paar klikken van de muis op de lelijke muismat van Nordea uit. Als Jack dit wilde hebben, zou hij dit krijgen.

Ze duwde de stoel naar achteren, die weerbarstig kraakte, en stond op. Buiten was het ondertussen pikdonker geworden. Het sneeuwde niet langer. Ze pakte haar wijnglas en liep de kamer uit.

In haar inloopkast had Faye alles wat ze nodig had. Ze keek op haar horloge. Halftien. Jacks vliegtuig kon elk moment landen en weldra zou hij in een taxi zitten. Hij maakte uiteraard gebruik van de vipservice van Arlanda, dus hij zou het vliegveld vlug kunnen verlaten.

Ze douchte snel en schoor de stoppeltjes weg die zich op haar venusheuvel hadden gevormd. Waste haar hele lichaam en maakte zich op, niet als anders, maar iets slordiger, jeugdiger. Gebruikte flink wat rouge, veel te veel mascara en als puntje op de i een kauwgomroze lippenstift die ze helemaal achter in haar la met make-upspullen had gevonden, ongetwijfeld afkomstig uit een goodiebag van het een of andere evenement.

Jack zou niet haar krijgen – niet Faye, zijn vrouw, de moeder van zijn kind – maar iemand die jonger en onschuldiger was, die ongerept was. Dat had hij nodig.

Ze koos een van Jacks dunne grijze stropdassen en knoopte die slordig. Zette de leesbril op die hij verborg als ze bezoek hadden omdat hij zich ervoor schaamde dat hij hem nodig had. Een leesbril van Dolce & Gabbana met een rechthoekig, zwart montuur. Faye bekeek het resultaat in de spiegel. Ze zag er tien jaar jonger uit. Bijna zoals toen ze uit Fjällbacka vertrok.

Ze was niemands vrouw. Niemands moeder. Het was perfect.

Faye sloop Juliennes kamer binnen om een schriftje en een potlood met een roze, pluizig bolletje te halen. Ze bleef staan toen het meisje in haar slaap mompelde. Dreigde ze wakker te worden? Nee, even later was haar rustige ademhaling weer te horen.

Faye liep naar de keuken om haar glas bij te vullen, maar bedacht zich en trok een la met plastic bekers van Julianne open. Ze schonk de rode wijn in een grote Hello Kitty-beker met een deksel en een rietje. Perfect.

Toen de sleutel in het slot van de voordeur werd gestoken zat ze in *The Economist* te bladeren, die van Jack altijd op tafel moest liggen. Zij was de enige van het gezin die het blad echt las.

Jack zette zijn koffer op de vloer, trok zijn schoenen uit en pakte de cederhouten spanners die ervoor moesten zorgen dat zijn handgemaakte Italiaanse schoenen hun vorm behielden. Faye zei niets. In tegenstelling tot haar gebruikelijke onopvallende lipgloss van Lancôme voelde de roze lippenstift plakkerig en hij rook een beetje synthetisch.

Voorzichtig opende Jack de koelkast. Hij had haar nog steeds niet in de gaten en bewoog stiller, dacht waarschijnlijk dat Julianne en zij alle twee lagen te slapen.

Ze sloeg hem vanaf haar plek in de donkere woonkamer gade. Als een vreemdeling die door een raam naar binnen keek, kon ze haar man bestuderen zonder dat hij zich daar bewust van was. Anders

stond Jack altijd op scherp. Nu hij dacht dat niemand hem zag, bewoog hij zich anders. Relaxed, bijna onachtzaam. Zijn normaliter zo rijzige lichaam was een beetje ingezakt; het verschil was minimaal, maar iemand als zij, die hem zo goed kende, merkte het toch op. Zijn gezicht was gladder, zonder de zorgelijke frons die hij tegenwoordig heel vaak had, ook bij de sociale gelegenheden die zo nauw verweven waren met zijn carrière, met hun leven, waar het gelach en het gerinkel van glazen al de volgende dag in een miljoenendeal konden worden vertaald.

Ze herinnerde zich hoe Jack vroeger was geweest, toen ze elkaar net kenden. Zijn ondeugende blik, zijn vrolijke lach, zijn handen die altijd aan haar wilden zitten, die geen genoeg van haar konden krijgen.

Het schijnsel van de koelkast verlichtte zijn gezicht en ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Ze hield van hem. Van zijn brede rug. Van zijn grote handen, die nu een pak sinaasappelsap naar zijn mond brachten. Weldra zouden ze op haar liggen, in haar zijn. Mijn god, wat verlangde ze daarnaar.

Misschien dat haar verlangen haar deed bewegen, want plotseling draaide hij zijn gezicht naar de glimmende ovendeur en zag haar weerspiegeling. Hij schrok en draaide zich om. Het pak sap nog in zijn hand, halverwege zijn mond.

Hij zette het op het kookeiland.

‘Ben je wakker?’ vroeg hij verbaasd. De frons tussen de goed gevormde wenkbrauwen was terug.

Faye antwoordde niet, maar stond op en deed een paar passen in zijn richting. Zijn blik gleed onderzoekend over haar lichaam. Het was lang geleden dat hij op die manier naar haar had gekeken.

‘Kom,’ zei ze zachtjes, met lichte stem.

Jack sloot de deur van de koelkast en de keuken was opnieuw in duisternis gehuld. Maar het licht van buiten was voldoende om elkaar te kunnen zien. Hij liep om het kookeiland heen, veegde zijn mond met de rug van zijn hand af en boog zich naar voren om haar

te kussen. Maar ze wendde haar gezicht af en drukte hem op een stoel. Nu was zij de baas. Toen zijn hand naar haar rokje ging, duwde ze die weg. Om hem meteen daarna in haar knieholte te leggen. Ze trok haar rok omhoog zodat hij haar kanten slipje kon zien en hoopte dat hij het zou herkennen, dat hij zou zien dat het hetzelfde was. Als dat van haar. De jonge vrouw. De maagdelijke vrouw.

Zijn hand bewoog zich naar boven en er ontsnapte haar een kreun. Anders dan in het filmpje trok hij het slipje niet opzij, maar rukte het kapot. Ze kreunde weer, luider nu, boog zich voorover over de tafel, holde haar rug terwijl hij zijn broek losknoopte en die tegelijk met zijn onderbroek uittrok. Hij greep haar bij haar haar en drukte haar op de tafel. Leunde met zijn hele gewicht op haar en hapte ruw in haar nek. Ze rook de geur van sinaasappelsap vermengd met whisky uit het vliegtuig. Hij schopte met gedecideerde bewegingen haar voeten uit elkaar, kwam achter haar staan en drong bij haar naar binnen.

Jack neukte haar hard en agressief en bij elke stoot sneed het tafelblad in haar middenrif. Hij deed haar een beetje zeer, maar de pijn was een bevrijding, deed haar al het andere vergeten, waardoor ze zich helemaal op het genot kon concentreren.

Ze was van hem. Haar genot was van hem. Haar lichaam was van hem.

‘Zeg het als je klaarkomt,’ kreunde ze met haar wang tegen het koude tafelblad, waar de lippenstift plakkerige sporen had achtergelaten.

‘Nu,’ hijgde Jack.

Ze ging op haar knieën voor hem zitten. Hij ademde zwaar en drukte zijn lul in haar open mond. Greep met beide handen haar achterhoofd beet en drukte zich verder naar binnen. Ze weerstond de neiging om te kokhalzen, probeerde om haar hoofd niet opzij te draaien. Alleen maar te ontvangen. Altijd alleen maar te ontvangen.

Faye zag de scène in de pornofilm voor zich, en toen Jack klaarkwam, vond ze het heerlijk dat hij net zo’n blik op zijn gezicht

had als de leraar toen die de jonge maagd had genomen.

‘Welkom thuis, schat,’ zei ze met een geforceerde glimlach.

Het was een van de laatste keren dat ze tijdens hun huwelijk seks hadden.

Stockholm, zomer 2001

De eerste weken in Stockholm voelde ik me alleen. Twee jaar na mijn eindexamen had ik Fjällbacka achter me kunnen laten. Zowel mentaal als fysiek. Ik had niet snel genoeg uit die kleine, claustrofobische gemeenschap weg kunnen komen; ze smoorde me met haar pittoreske steegjes en nieuwsgierige mensen wier blikken me geen moment met rust lieten. Wat ik meenam, waren vijftienduizend kronen en een uitmuntende beoordeling voor alle vakken.

Het liefst was ik al eerder vertrokken. Maar het regelen van de praktische zaken had meer tijd gevegd dan verwacht. Het huis verkopen, opruimen, alle spoken weggagen die zich opdrongen.

De herinneringen waren ontzettend pijnlijk. Als ik door mijn ouderlijk huis liep, zag ik hen aldoor voor me: Sebastian. Mama. En niet in de laatste plaats papa. Fjällbacka had me niets meer te bieden. Alleen geroddel. En de dood.

Destijds was niemand er voor me geweest. Nu weer niet. Dus pakte ik mijn koffer en stapte op de trein naar Stockholm. Zonder om te kijken.

En ik zwoer dat ik nooit terug zou keren.

Op het centraal station in Stockholm bleef ik bij een afvalbak staan, opende mijn mobieltje en gooide de simkaart weg. Nu zou geen enkele schaduw uit het verleden me kunnen bereiken. Niemand zou me kunnen bedreigen, niemand zou me achterna kunnen komen.

Die zomer huurde ik een kamer in een appartement dat in hetzelfde gebouw was gevestigd als het lelijke winkelcentrum Fältöver-

sten, waarover de inwoners van Östermalm mompelend het hoofd schudden: ‘Het is de schuld van de sociaaldemocraten, die moesten zo nodig onze mooie wijk verpesten.’ Maar van dat soort dingen wist ik toen nog niets. Ik was gewend aan Hedemyrs – de ICA-supermarkt in Tanumshede – en vond Fältöversten prachtig.

Ik was van meet af aan dol op Stockholm. Vanuit mijn raam op de zesde verdieping keek ik naar de mooie gevels in de omgeving, de lommerrijke parken en de chique auto’s, en bedacht dat ik op een dag met een man, drie perfecte kinderen en een hond in een van de statige negentiende-eeuwse panden wilde wonen.

Mijn man zou kunstenaar zijn. Of schrijver. Of muzikant. Totaal anders dan mijn vader. Ontwikkeld, intellectueel en een man van de wereld. Hij zou lekker ruiken en zich weten te kleden. Tegen anderen een beetje moeilijk doen, maar nooit tegen mij, omdat ik de enige was die hem begreep.

Die eerste lange, lichte nachten maakte ik eindeloze wandelingen door de straten van Stockholm. Zag de gevechten in de steegjes na sluitingstijd van de cafés. Hoorde het geschreeuw, het gehuil, het gelach. De politiewagens en ambulances die uitrukten om gevaren te trotseren en levens te redden. Verwonderd keek ik naar de hoeren in het centrum met hun jarentachtigmake-up en hun hoge laarzen, hun witte sponsachtige huid en de naaldsporen op hun armen die ze onder blouses of shirts met lange mouwen probeerden te verbergen. Ik bietste sigaretten bij hen en fantaseerde over hun leven. De vrijheid die je had wanneer je zo diep was gezonken, wanneer je niet het risico liep om nog dieper in de ellende weg te zakken. Ik speelde met de gedachte om daar zelf te gaan staan, puur om te begrijpen wat het inhield, wat voor soort mannen zo’n moment van groezelige nabijheid in hun Volvo kochten, met een kinderzitje op de achterbank en reserveluiers en vochtige doekjes in het dashboardkastje.

In die periode begon mijn leven pas echt. Het verleden was als een loden bal aan mijn been. Vertraagde me, stoorde me, hinderde me. Maar elke cel van mijn lichaam vibreerde van nieuwsgierigheid.

Het was ik tegen de wereld. Ver van huis, in een stad waar ik mijn hele leven van had gedroomd. Ik had er niet alleen naar verlangd Fjällbacka achter me te kunnen laten. Ik had er ook naar verlangd in Stockholm te zijn. Stockholm werd geleidelijk aan mijn stad en gaf me de hoop dat genezen en vergeten mogelijk was.

Begin juli ging de vrouw van wie ik mijn kamer huurde, een gepensioneerde lerares, op visite bij haar kleinkinderen, die in het noorden van Zweden woonden.

‘Geen bezoek,’ zei ze autoritair voordat ze de deur dichtdeed.

‘Geen bezoek,’ herhaalde ik gehoorzaam.

Die avond maakte ik me op en schonk mezelf haar drank in. Gin en whisky. Kirsberry en Amarula. Ik vond het allesbehalve lekker, maar dat maakte niet uit, het ging me om de roes, de roes die vergetelheid beloofde en zich als een warmte door mijn lichaam verspreidde.

Toen ik me moed had ingedronken, trok ik een katoenen jurk aan en wandelde naar het Stureplan. Na enige aarzeling ging ik op een terrasje zitten dat er gezellig uitzag. Gezichten die ik alleen van tv kende kwamen voorbij. Lachend, dronken. Van de drank en van de zomer.

Rond middernacht ging ik in de rij staan bij een nachtclub aan de overkant van de straat. Er hing een ongeduldige sfeer en ik wist niet zeker of ik wel naar binnen zou komen. Ik probeerde de anderen na te doen. Me net zo te gedragen als zij, hoewel ik later begreep dat het ook toeristen moesten zijn geweest. Even onbeholpen als ik, maar met geveinsde moed.

Achter me hoorde ik gelach. Twee mannen van mijn leeftijd kwamen de hoek om en liepen naar de uitsmijters. Een knikje en een handdruk. Alle blikken waren op hen gericht, afgunstig en gefascineerd. Je urenlang voorbereiden en giechelen bij een glas rosé om vervolgens met bibberende benen achter een touw te moeten wachten. Terwijl het zo simpel kon zijn. Als je maar iemand was.

Anders dan ik waren de twee mannen mensen die gezien en ge-

respecteerd werden, die erbij hoorden. Ze waren Iemand. Ik besloot ter plekke dat ik dat ook zou worden.

Precies op dat moment draaide een van de mannen zich om en keek nieuwsgierig naar de mensenmassa die hij zojuist was gepasseerd. Onze blikken kruisten zich.

Ik keek weg, grabbelde in mijn tas naar een sigaret. Wilde er niet onnozel uitzien, wilde niet lijken wat ik in feite wel was – een plattelandsmeisje dat voor het eerst naar een nachtclub ging in de hoofdstad. Aangeschoten van gestolen gin en Amarula. Nog geen tel later stond hij voor me. Met zijn geschoren hoofd en vriendelijke blauwe ogen. Oren die een beetje uitstonden. Hij droeg een beige overhemd en een donkere spijkerbroek.

‘Hoe heet je?’

‘Matilda,’ antwoordde ik.

De naam die ik haatte. De naam die bij een ander leven hoorde, een andere persoon. Iemand die ik niet langer was. Iemand die ik had achtergelaten toen ik op de trein naar Stockholm stapte.

‘Ik heet Viktor. Ben je hier in je eentje?’

Ik antwoordde niet.

‘Ga vooraan bij de uitsmijter staan,’ zei hij.

‘Ik sta niet op de lijst,’ mompelde ik.

‘Ik ook niet.’

Een flitsende glimlach. Ik maakte me uit de rij los. Kreeg afgunstige, verlangende blikken van de vrouwen in te kleine kleren en de mannen met te veel wax.

‘Ze hoort bij mij.’

De stevige kerel bij de deur tilde het touw op en zei: ‘Welkom.’

In het gedrang pakte Viktor mijn hand, voerde ons verder de duisternis in. Schaduwen van mensen, flikkerende lichten in allerlei kleuren, bonkende bassen, verstrengelde lichamen, dans. We gingen aan het eind van een lange bar staan en Viktor groette de barkeeper.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg hij.

Met de smaak van suikerzoete likeur nog in mijn mond antwoordde ik: ‘Bier.’

‘Mooi, ik hou van vrouwen die bier drinken. Klasse.’

‘Klasse?’

‘Ja. Dat is goed, zeg maar. Tof.’

Hij gaf me een Heineken aan. Hief het flesje toostend. Ik glimlachte naar hem en nam een slok.

‘Waar droom je van in het leven, Matilda?’

‘Iemand te worden,’ antwoordde ik. Geen bedenktijd.

‘Je bent toch al iemand?’

‘Iemand anders.’

‘Volgens mij is er niet bepaald iets mis met je.’

Viktor maakte een paar zijwaartse danspassen, bewoog zijn hoofd op de maat van de muziek heen en weer.

‘En waar droom jij van?’

‘Ik? Ik wil alleen maar muziek maken.’

‘Ben je muzikant?’

Ik moest me naar hem toe buigen en mijn stem verheffen om me verstaanbaar te kunnen maken.

‘Dj. Maar vanavond ben ik vrij. Morgen draai ik weer. Dan sta ik daarginds.’

Ik volgde zijn vinger. Op een klein podium bij een muur, achter een draaitafel, stond de man met wie Viktor was gearriveerd van de muziek te genieten. Even later kwam hij naar ons toe. Stelde zich voor als Axel. Leek vriendelijk en ongevaarlijk.

‘Leuk je te ontmoeten, Matilda,’ zei hij en hij stak zijn hand uit.

Ik vond hen heel anders dan de jongens thuis. Beleefd. Welbespraakt. Axel bestelde iets te drinken en verdween weer. Viktor en ik toosten nog een keer. Mijn bier was bijna op.

‘Voordat ik morgen ga draaien heb ik met een paar vrienden een feestje vooraf. Heb je zin om ook te komen?’

‘Misschien,’ zei ik en ik keek hem nadenkend aan. ‘Waarom wilde je eigenlijk dat ik met je mee naar binnen kwam?’

Demonstratief dronk ik de laatste slok in mijn bierflesje op. Ik hoopte dat hij er nog een zou bestellen. En dat deed hij ook. Een voor mij en een voor zichzelf. Vervolgens beantwoordde hij mijn vraag. Zijn blauwe ogen lichtten op in de duisternis.

‘Omdat je er leuk uitziet. En je leek eenzaam. Heb je er spijt van?’

‘Nee, absoluut niet.’

Hij viste een pakje Marlboro uit zijn achterzak en gaf me een sigaret aan. Ik vond het helemaal niet erg er een aangeboden te krijgen, want dan gingen die van mij langer mee. De vijftienduizend kronen die van de verkoop van het huis over waren nadat de leningen en al het andere waren voldaan, raakten al aardig op.

Onze handen kwamen tegen elkaar aan toen hij mijn sigaret aanstak. Zijn hand was warm en zongebruind. Ik miste zijn aanraking zodra die weg was.

‘Je hebt verdrietige ogen. Weet je dat?’ vroeg hij en hij nam een diepe trek van zijn sigaret.

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat het lijkt alsof je een verdriet met je meedraagt. Ik vind dat mooi. Mensen die altijd vrolijk zijn vervelen me. We zijn er niet op gemaakt om steeds maar gelukkig te zijn. Dan zou de wereld stil blijven staan.’

Ik antwoordde niet. Was bang dat hij me in de maling nam.

Plotseling was ik draaierig van alle drank. Ik besloot dat ik een aandenken wilde en boog me naar voren, plaatste mijn hand tegen zijn achterhoofd en bracht zijn gezicht naar het mijne. Een gebaar waardoor ik ongetwijfeld zelfverzekerder leek dan ik was. Onze lippen raakten elkaar aan. Hij smaakte naar bier en Marlboro en kon goed kussen. Zacht maar intens.

‘Zullen we naar mijn huis gaan?’ vroeg hij.

Jack zat in zijn donkerblauwe ochtendjas aan de keukentafel in de *Dagens industri* te lezen. Hij keek niet op van het financiële dagblad toen Faye de keuken binnenkwam, maar dat was ze gewend als hij gestrest was. En gezien alle verantwoordelijkheden op zijn werk en alle uren die hij op kantoor doorbracht verdiende hij het om in het weekend 's ochtends met rust te worden gelaten.

De woning van vierhonderd vierkante meter, ontstaan doordat vier appartementen waren samengevoegd, voelde claustrofobisch wanneer Jack rust nodig had. Faye wist nog altijd niet hoe ze zich op dat soort dagen moest gedragen.

Ze had Juliënne naar een vriendinnetje van het kinderdagverblijf gebracht dat op Lidingö woonde. Onderweg naar huis had ze voor zich gezien hoe Jack en zij samen de ochtend zouden doorbrengen. Met zijn tweetjes. Lekker samen in bed, naar een tv-programma kijken dat ze alle twee als stom en ordinair zouden afdoen. Ze wilde horen hoe Jacks week was geweest. Hand in hand over Djurgården wandelen.

Praten zoals vroeger.

Ze ruimde de restanten van Juliënnes en haar eigen ontbijt op. De cornflakes waren zacht geworden in de yoghurt. Ze gruwde van de weke cornflakes en de zurige lucht en slikte het opkomende gevoel van misselijkheid weg toen ze alles met een doekje afnam.

Het hele kookeiland lag vol broodkrumels en op de rand, in gevecht met de zwaartekracht, balanceerde een half opgegeten boterham. De enige reden waarom hij bleef liggen was dat de boter aan de onderkant zat.

‘Kun je in elk geval proberen om op te ruimen voordat je weggaat?’ zei Jack, zonder op te kijken. ‘We hoeven in het weekend toch niet ook een schoonmaakster te hebben?’

‘Sorry.’ Faye slikte de brok in haar keel weg en haalde een Wet-tex-doekje over het aanrecht. ‘Julienne wilde weg. Het was een geschreeuw vanjewelste.’

Jack humde en las verder. Hij was een eindje wezen joggen en kwam net onder de douche vandaan. Rook lekker naar Armani Code, het parfum dat hij al bij hun eerste ontmoeting droeg. Julienne was teleurgesteld geweest dat ze haar vader niet had gezien, maar toen het meisje wakker werd was hij al vertrokken en hij was pas teruggekomen nadat Faye haar had weggebracht. Alles was vanochtend stroef verlopen. De vier verschillende opties die Faye Julienne voor haar ontbijt had aangeboden, hadden geen van alle haar goedkeuring kunnen krijgen, en het aankleden was een kwellende, zweterige marathon geweest.

Maar het aanrecht was nu in elk geval schoongemaakt. De nasleep van de oorlog opgeruimd.

Faye legde het vaatdoekje in de gootsteen en keek naar Jack zoals hij daar aan de keukentafel zat. Hoewel hij lang, goedgetraind, verantwoordelijk en succesvol was, en dus alle klassieke attributen van een geslaagd man had, was hij in velerlei opzicht nog altijd een jongen. Zij was de enige die hem zag zoals hij echt was.

Faye zou altijd van hem blijven houden, wat er ook gebeurde.

‘Het wordt weer eens tijd voor een knipbeurt, schat.’

Ze stak haar hand uit en kon nog net een paar lokken van het vochtige haar pakken voordat hij zijn hoofd opzijtrok.

‘Daar heb ik geen tijd voor. Dit is een gecompliceerde uitbreiding en ik moet volledig gefocust zijn. Dan kan ik niet bij de kapper in en uit lopen zoals jij.’

Faye ging op de stoel naast hem zitten. Legde haar handen op haar schoot. Probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst naar de kapper was geweest.

‘Wil je erover praten?’

‘Waarover?’

‘Compare.’

Langzaam ging zijn blik van de krant naar Faye. Hij schudde zijn hoofd en zuchtte. Ze had spijt van haar woorden. Spijt dat ze niet gewoon broodkruimels van het aanrecht was blijven vegen. Toch deed ze een poging.

‘Vroeger wilde je...’

Jack veerde op en liet de krant zakken. Zijn iets te lange pony viel over zijn gezicht en hij maakte een geïrriteerde beweging met zijn hoofd. Waarom kon ze hem niet gewoon met rust laten? En simpelweg het aanrecht afnemen. Dun en mooi zijn. Hem bevestigen. Hij had tenslotte de hele week gewerkt. Als ze hem echt kende, wist ze dat hij zich in de torenkamer zou opensluiten en daar verder zou gaan. Voor haar en voor Julienne. Opdat zij het goed zouden hebben. Omdat dat hún doel was. Niet alleen het zijne. Maar dat van hen alle twee.

‘Wat heeft het voor zin erover te praten? Jij zit er toch helemaal niet meer in? Je moet op de hoogte zijn van de laatste ontwikkelingen. Je kunt niet op kennis van vroeger teren.’

Faye voelde aan haar trouwring. Draaide die rond.

Als ze niets had gezegd, hadden ze de ochtend kunnen hebben waarvan ze had gedroomd. Maar nu had ze dat met haar stomme vraag onmogelijk gemaakt. Terwijl ze beter wist.

‘Weet je überhaupt hoe onze minister van Economische Zaken heet?’ vroeg hij.

‘Mikael Damberg,’ antwoordde ze instinctief. Instinctief en correct.

Toen ze Jacks blik zag had ze daar spijt van. Waarom kon ze niet gewoon haar mond houden?

‘Oké. Binnenkort wordt er een nieuwe wet van kracht. Weet je welke?’

Ze wist het. Maar ze schudde langzaam haar hoofd.

‘Nee, natuurlijk weet je dat niet,’ zei Jack. ‘Die wet houdt in dat bedrijven een maand van tevoren aan hun klanten moeten laten weten wanneer hun abonnement verloopt. Vroeger liepen die abonnementen gewoon door. Begrijp je wat dat betekent?’

Natuurlijk wist ze dat. Wat dat voor Compare betekende zou ze in exacte cijfers kunnen vertellen. Maar ze hield van hem. Ze zat in haar keuken van een miljoen kronen met haar echtgenoot die een jongen in een mannenlichaam was, een man die zij als enige kende en die ze boven alles liefhad. Dus schudde ze haar hoofd. In plaats van te zeggen dat Leasando AB, een klein elektriciteitsbedrijf dat eigendom was van Compare, ongeveer twintig procent zou verliezen van de klanten van wie het abonnement vroeger gewoon zou zijn doorgelopen. Afgerond zou de omzet met vijfhonderd miljoen kronen per jaar afnemen. De winst met tweehonderd miljoen.

Ze schudde alleen haar hoofd.

Speelde met haar trouwring.

‘Je weet het niet,’ zei Jack uiteindelijk. ‘Mag ik dan nu even rustig lezen?’

Hij deed de krant weer omhoog. Keerde terug naar de wereld van cijfers, aandelenkoersen, aandelenemissies en bedrijfsovernames waarin zij zich op de Handelshogeschool drie jaar lang had verdiept voordat ze met haar studie was gestopt. Omwille van Jack. Omwille van het bedrijf. Omwille van hun gezin.

Ze spoelde de vaatdoek uit onder de kraan, pakte met haar hand de natte cornflakes en broodkruimels die zich in de gootsteen hadden verzameld en gooide ze in de afvalzak. Achter haar rug hoorde ze het geritsel van Jacks krant. Zachtjes deed ze het kastdeurtje dicht zodat hij ongestoord kon lezen.

Stockholm, zomer 2001

Viktor Blom had een lichtbruine moedervlek in zijn nek en een brede, bruinverbrande rug. Hij was diep in slaap en ik had alle tijd van de wereld om hem en de kamer waar we ons bevonden goed te bekijken. Er hingen geen gordijnen voor de ramen en behalve het tweepersoonsbed stond er alleen een stoel, die vol lag met vuile kleding. De zon maakte prisma's, die over de witte wanden dansten.

Mijn blote benen waren omwikkeld met een vochtig en vies laken. Ik schopte het van me af, sloeg het als een handdoek om me heen en deed voorzichtig de deur van de slaapkamer open. De spaarzaam gemeubileerde maisonnette die Viktor en Axel deze zomer huurden lag op de begane grond en de eerste verdieping aan de Brantingsgatan in Gärdet. Ze hadden een kleine tuin met een tafel, houten stoelen en een zwarte kogelbarbecue. Er stond een leeg Fanta-blikje op tafel, dat propvol peuken zat.

Vanuit Axels slaapkamer hoorde ik luid gesnurk komen. De woonkamer en de keuken waren beneden. Ik liep erheen, zette koffie en pakte mijn sigaretten uit mijn handtas, die op de vloer in de hal slingerde. Daarna ging ik met de koffie en het pakje sigaretten naar buiten, waar ik me op een stoel in de tuin liet zakken.

Voor mijn neus spreidde het Tessinpark zich uit. De zon stond nog altijd vrij laag aan de hemel en ik moest mijn ogen half dichtknijpen.

Ik wilde niet lastig en opdringerig zijn. Dat Viktor wilde dat ik meeging naar hun feest was vast maar loos gebabbel geweest. Om

me in zijn bed te krijgen. Ik had wel hoogdravender beloften in de kroeg gehoord. Hij leek het wel naar zijn zin te hebben gehad met mij. Dat had ik ook met hem. Maar het was beter om het hierbij te laten. Ik doofde mijn sigaret in het Fanta-blikje en stond op om binnen op zoek te gaan naar mijn kleren. Op hetzelfde moment ging de deur achter me open.

‘Daar ben je dan,’ zei Viktor slaapdronken. ‘Heb je een sigaret voor me?’

Ik gaf hem er een. Hij nam plaats op de stoel waar ik op had gezeten en knipperde in het zonlicht. Ik plofte naast hem neer.

‘Ik wilde net vertrekken,’ zei ik.

Ik bereidde me erop voor opluchting in zijn gezicht te zien. Dankbaarheid, omdat ik niet zo’n kleverige griet was die niet begreep dat ze moest ophoepelen.

Maar Viktor verbaasde me.

‘Vertrekken?’ riep hij uit. ‘Waarom zou je?’

‘Ik woon hier toch niet?’

‘Nou en?’

‘Axel en jij vinden het vast niet leuk als ik hier maar wat rondhang. Ik begrijp best dat dit iets eenmaligs was en dat jij je eigen dingen te doen hebt. Ik wil niet zo’n lastig meisje zijn dat aldoor blijft plakken.’

Viktor keek weg. Zijn ogen gleden over het Tessinpark. Ik weerstond de neiging om hem over de stekeltjes op zijn geschoren hoofd te strijken. Op een foto aan de muur in zijn slaapkamer had ik kunnen zien dat hij dik en krullend blond haar had als hij het liet groeien. Hij bleef zwijgen en even dacht ik dat ik hem had doorzien. Dat hij net zo makkelijk te lezen was als alle andere mannen.

Uiteindelijk zei hij: ‘Ik weet niet hoe mannen jou normaal gesproken behandelen, hoe het is waar jij vandaan komt, maar ik vind je leuk. Je bent anders, echt. Als je weg wilt, moet je natuurlijk gaan, maar ik zou het gezellig vinden als je een tijdje bleef. Ik wilde bij de 7-Eleven sinaasappelsap en croissants gaan halen, daarna wat

zonnebaden en na verloop van tijd een pizzaatje laten aanrukken.’

‘Oké.’ Het antwoord floepte uit mijn mond voordat ik er erg in had.

Er vloog een wesp langs mijn gezicht en ik wuifde hem weg; ik was nooit bang geweest voor wespen. Er waren veel ergere dingen om bang voor te zijn.

‘Oké? Zeg nou eens eerlijk, wat zijn dat voor kerels die jij anders altijd tegenkomt?’

‘Thuis zijn de jongens... Tja, ik weet het niet. Meestal willen ze seks en daarna kun je oprotten. Ze hebben de dag erna andere plannen.’

Ik zei niets over de blikken. De woorden. De schaamte die ik moest dragen hoewel die van iemand anders was. Mijn lichaam aan iemand geven die het wilde hebben was niets vergeleken bij de rest.

Viktor hield zijn hand boven zijn ogen.

‘Hoelang woon je ondertussen in Stockholm?’

‘Een maand.’

‘Welkom.’

‘Dank je.’

Om een uur of zeven ’s avonds kwamen er allemaal mensen het appartement binnenstromen. De meesten waren een paar jaar ouder dan ik en aanvankelijk voelde ik me een beetje verloren. Viktor verdween in de meute en ik belandde samen met Axel bij de tafel in de tuin. Ik nipte van een drankje, rookte sigaretten en lag dubbel om zijn verhalen over de Interrail-reis die Viktor en hij vorige zomer hadden gemaakt. Er kwamen twee vrouwen naar buiten die zich voorstelden als Julia en Sara. Julia had lang bruin haar en groene ogen en droeg een mooie, donkerblauwe jurk. Sara was gekleed in een spijkerrokje en een wit shirt en had haar blonde haar in een slordige knoet opgestoken.

‘Ik zie zo tegen de herfst op,’ zei Julia en ze boog zich naar voren. ‘Ik wil echt stoppen, of in elk geval een sabbatsjaar nemen, maar

mijn vader vindt het niet goed. Hij wordt al boos als ik het erover heb. Shit, wat heb ik een pesthekel aan Lund.'

'Rot voor je, joh,' zei Sara en ze blies haar rook in kringen uit.

'Waren mijn cijfers maar zo goed dat ik naar de Handelshogeschool kon. Maar goed. Vanavond gaan we plezier maken.'

Julia rechtte haar rug en keek naar mij, alsof ze nu pas tot de ontdekking kwam dat ik er zat.

'Wat doe jij?'

Ik schraapte mijn keel. Blies een beetje rook uit. Had geen zin om mijn plannen te vertellen aan iemand die ik net had ontmoet.

'Ik doe op dit moment niet zoveel.'

'Wat heerlijk. Maar je bent van plan te gaan studeren?'

Ik had verschillende opleidingen in Stockholm aangeschreven, dus ik knikte. Dacht aan mijn bankrekening, waarvan het saldo steeds verontrustender werd.

'Ja, klopt. Maar het duurt nog een tijdje voor ik antwoord krijg,' zei ik.

'Hoe ken jij Axel?'

Die vraag kwam van Sara, de andere vrouw, en ze gebaarde met haar hoofd in zijn richting.

'Ik heb Viktor, als jullie hem tenminste kennen, gisteren bij de Buddha Bar ontmoet.'

'Heb je hier geslapen?'

Ik knikte.

Ze rookten hun sigaretten in stilte op voordat ze gingen staan.

'Julia en Viktor waren vroeger een stel,' zei Axel nadat ze waren vertrokken.

'Vroeger?'

'Tot een maand of drie geleden. Dit is voor het eerst dat ze elkaar weer zien sinds Julia terug is uit Lund.'

Julia en Sara gingen mee naar de Buddha Bar. Ze bleven steeds bij Viktor in de buurt en keken mij aldoor chagrijnig aan. Hoe meer

alcohol ik binnenkreeg, des te geïrriteerder werd ik.

Viktor nam een pauze van de draaitafel en kwam naar Axel en mij toe. Ik sloeg mijn armen om hem heen en keek Julia recht in haar kleiner wordende ogen. Hij kustte mij en ik beet lichtjes in zijn onderlip. Toen hij weer terug moest naar zijn dj-booth vroeg hij of ik met hem mee wilde komen. Hij had zijn arm om mijn middel geslagen terwijl we ons een weg door de menigte baanden. Dat ging niet snel omdat er voortdurend mensen waren die een praatje met hem wilden maken. Uiteindelijk waren we er. Viktor zette zijn koptelefoon op, draaide aan wat regelaars en begon op de maat van de muziek te swingen.

Ik deed hetzelfde. Daarna pakte ik zijn hand, voerde hem onder mijn jurk en legde hem tussen mijn benen. Ik droeg geen slipje.

‘Ga je vanavond met me mee naar huis?’ vroeg hij.

‘Ja. Als jij dat wilt.’

De intense blik waarmee hij me aankeek maakte een antwoord overbodig.

‘Wat zullen we gaan doen?’ vroeg ik plagerig.

Viktor lachte en zette een ander nummer op.

Het was een heerlijk gevoel. Ik was nu vrij. Vrij om te doen wat ik wilde. Te zijn wie ik wilde. Zonder het verleden dat alles rondom en in mij bevulde. Zonder iedereen die mij omlaag had gehaald. Langzaam, stukje bij beetje, veranderde ik mezelf in iemand anders.

Ik keek uit over de dansende mensenzee, sloot mijn ogen en dacht terug aan Fjällbacka. Aan de nieuwsgierigheid, de blikken die me waar ik ook maar naartoe ging waren gevolgd, de mengeling van fascinatie en medelijden, plakkerig, zwaar, verstikkend. Hier wist niemand iets. Hier zag niemand iets. Mijn plek was hier. In Stockholm.

‘Ik ga naar de wc,’ schreeuwde ik.

‘Oké. Ik ben over tien minuten klaar. Zien we elkaar bij de uitgang?’

Ik knikte en liep naar het damestoilet. Ging in de rij staan en

glimlachte bij de gedachte dat Viktor van mij was en van niemand anders. De muziek van de dansvloer dreunde in de verte, deed de spiegel aan de muur op de maat meetrillen.

Ik bekeek mijn spiegelbeeld. Mijn haar was blonder dan normaal en ik voelde me zongebruind en fris. Vond dat ik er ouder uitzag dan nog maar een paar weken geleden. Bij de wastafel richtte een meisje een roze bus haarlak op haar haar. De zoete lucht prikte in mijn neus, maar vormde een prettig contrast met de stank van zweet, drank en rokerige kleding.

Achter me ging de deur open en een kort moment werd de muziek luider.

Iemand tikte me op de schouder. Ik draaide me om en zag nog net dat het Julia was voordat het drankje mijn kant op kwam. Een ijsklontje raakte mijn voorhoofd, viel op de vloer en stuiterde weg. Mijn ogen prikten en ik knipperde snel, zowel van verbazing als van pijn.

‘Wat doe jij nou?’ schreeuwde ik en ik deed een pas naar achteren.

‘Boerenslet,’ zei Julia, waarna ze zich omdraaide en verdween.

Een paar vrouwen lachten. Ik droogde me af met een tissue. Voelde de vernedering in mijn hele lichaam. Voelde me weer mijn oude ik. Iemand die zich klein maakte, die zich in de schaduwen verborg. Die instortte onder het gewicht van veel te veel geheimen.

Toen rechtte ik mijn rug en keek mezelf in de spiegel aan. Nooit meer.

Een week later kreeg ik een brief. Ik was toegelaten tot de opleiding economie aan de Handelshogeschool. Ik kopieerde de brief, zocht Julia’s adres op, kocht een envelop en stopte het toelatingsbewijs erin, samen met een foto die Viktor met de zelfontspanner had genomen en waarop ik op handen en voeten te zien was en hij met een van genot verwrongen gezicht achter me stond. Toen ik de envelop in de brievenbus van Julia’s familie stopte, dacht ik maar aan één ding: ik zou me nooit meer door iemand laten vernederen.

Een maand later schreef ik me bij de Handelshogeschool in onder mijn tweede naam Faye, naar de schrijver van mijn moeders lievelingsboek. Matilda bestond niet langer.